

„Диалози“ за цигулка и пиано, 2 тетради прелюдии за пиано, 3 симфонически фрески и 2 симфонии за голѣмъ оркестъръ, една хореографична и лирична симфония, една опера-феерия, една камерна опера — „Славейтъ въ любовъ“, единъ балетъ — „Празникътъ на овчаря“, коледни пѣсни, 5 монодии, пѣсни. Естетически трудове: „Есе за една нова музикална естетика“ (въ новъ духъ), „Есе за една главна естетика“ (1920) и др.

Мизерере, лат. *miserere* — начална дума на 50-ия псаломъ, който въ католическата литургия се пѣе въ края на богослужението, на часовѣтъ въ срѣда, четвъртъкъ и петѣкъ — на страстната седмица. Поради разнообразието на своето съдържание, този псаломъ е поставялъ хилядократно въ музика — многогласни разработки. Извършването на тая служба презъ страстната седмица въ „Сикстинската капела“ въ Римъ, по традиция установена отъ папа Левъ X, става съ особена тържественостъ, като се изпълняватъ три различни М.: отъ Алегри, Бай и Баини. Ржкописътъ на първото М. отъ Алегри се е пазѣлъ като светиня, и било забранено, подъ страхъ на голѣмо наказание, да се препише. Моцартъ, като 14 год. момче, само отъ две слушания, го е нотиралъ презъ 1770. Следъ това е било напечатано. Голѣмъ ефектъ е постигналъ Верди въ една отъ сценитѣ на „Трубадуръ“, като е поставилъ невидимъ хоръ да пѣе първитѣ думи на М.

Микешъ, Адолфъ — Mikeš, Adolf — педагогъ-пианистъ, род. 1864 въ Хродецъ Кралове, умр. 1929 въ Прага, училъ въ Пражката консерватория, основалъ въ Прага музикално училище, което и до днесъ съществува подъ негово име, дѣто е обучавалъ по нова метода, осланяйки се на методата на Дерре. 1920—1928 г. е билъ професоръ въ „Майстеръ шуле“ на Пражката консерватория. Негови видни ученици сж Янъ Хержманъ и Романъ Весели.

Ми контра фа, — *mi contra fa*, или *diabolus in musica* — „дьяволътъ въ музиката“ — въ старата солмизациска теория, е забраната на правото (непосредно) преминаване на **ми** отъ единъ хексакордъ — на **фа** въ другъ. Забраната засѣга увели-

ченитѣ интервали, но се отнася и до умаленитѣ, както и до секундовитѣ хроматически ходове.

Микорей, Францъ — Mikorey, Franz — диригентъ и компонистъ. род. 3 юний 1873 въ Мюнхенъ, ученикъ на Луд. Туйле и Херцогенбергъ въ родния си градъ, диригентъ — въ Десау, Прага, Брауншвайгъ, Хелзингфорсъ и Дрезденъ. Творби: една симфония за оркестъръ, хоръ соли и органъ, единъ концертъ за пиано съ оркестъръ, оперитѣ: „Самаркандскиятъ кралъ“ и „Фрина“, пѣсни съ пиано и оркестъръ.

Миксо-лидийски — име на единъ отъ църковнитѣ гласове (гл.т.), отговарящъ на солъ мажорна тональность — G-dur.

Микстура, лат. *mixtura*, нѣм. *Mixtur*, ит. *ripieno*, фр. *mixture* или *fourniture* — се наричатъ най-много употребяванитѣ отъ всички смѣсени гласове на органа, по правилото да се състоятъ само отъ квинти и октави; но у нѣкой органи М-тъ съдържатъ и една терца, даже и септима

Микули, Карлъ — Mikuli, Karl — полски пианистъ, род. 20 окт. 1821 въ Черновицъ, умр. 21 май 1897 въ Львовъ, ученикъ на Шопена по пиано, поради което неговото издание на Шопеновитѣ творения е ценно, защото съдържа бележки, измѣнения и поправки, които самъ Шопень е нанасялъ собственоръчно върху екземпляритѣ, на които е училъ М. Издалъ ромънски и французски народни пѣсни за пиано и пиеси за пиано.

Миланковичъ Др. Богданъ — сръбски професоръ и музикантъ, свършилъ гимназия въ Осекъ и университетъ въ Виена, Парижъ и Фиренци, 1909 — взема докторска титла по философия; музика училъ частно въ Осекъ (1989—1903) а 1904—1908 въ Парижъ. 1910 бива назначенъ учителъ въ реалната гимназия въ Земунъ, после — на служба въ Сараево и Бая-Луци, а отъ 1919 — пакъ въ Сараево. М. е единъ отъ основателитѣ на Сараевската филхармония, и директоръ на музик. училище тамъ. Писалъ е въ нѣмско направление модерни пианистични творби, въ които търси разрешението, възъ основа на рационалната техника, клавирната проблема, която